

MIJN WERK & IK

‘NU BESEF IK: IK BEN NIET ‘ONE OF THE GUYS’

Als waarnemer hoefde **Govert** (36) geen beslissingen over personele kwesties te nemen. Nu hij zijn waarneemp praktijk heeft overgenomen, zal hij zich meer in het leidinggeven moeten bekwamen, vindt hij. Door een workshop over leidinggeven deed hij een ‘verrassende’ ontdekking: “Ik ben ook directeur van een bedrijf.”

“ De sfeer in onze praktijk is uitgesproken warm, bijna als een familie. Dus als een assistente of POH ziek is of persoonlijke problemen heeft waardoor haar belastbaarheid voor korte of langere tijd vermindert, nemen collega’s gemakkelijk haar taken over. Wat ik dan zag gebeuren, is dat een team – als je niet oppast – langzaam maar zeker overbelast begint te raken. De ene helft heeft het moeilijk door persoonlijke omstandigheden of ziekte en de andere helft piept in zijn voegen doordat ze het werk van de anderen moeten doen. Voor je het weet heb je een compleet team dat disfunctioneert.

Net als veel huisartsen heb ik een groot empathisch vermogen en daar worstel ik mee in dit soort situaties. Ik kan me goed voorstellen hoe moeilijk het is om te moeten werken als je ziek bent of niet goed in je vel zit. Die empathie is prettig, nodig ook, maar staat goed leidinggeven soms in de weg. Ik ervaar het als een dilemma: ik wil graag een leuke werkplek voor mijn personeel creëren, maar tegelijkertijd moeten we een ‘product’ – afgrijselijk woord – leveren: zorg, van goede kwaliteit.

■ NIEUW VAK

In praktijken gebeurt er van alles tussen medewerkers en over het algemeen gaat dat goed. Maar in de tijd dat ik hier als

Govert (36, net gestart als praktijkhouder)

‘Directeur’ ben ik altijd. Dat is net zo goed mijn beroep’

waarnemer werkte, heb ik me ook wel eens afgevraagd: zou ik dat anders aansturen? Nu mijn rol is veranderd omdat ik praktijkhouder ben geworden, vond ik het nodig een cursus leidinggeven te volgen.

Als mensen mij vragen wie ik ben, wat ik doe, antwoord ik: huisarts. En dan praat ik over patiëntenzorg. Het regelwerk, het leidinggeven; dat doe ik ook wel, maar dat is toch bijzaak. Door die cursus werd het me ineens heel duidelijk: ik ben óók directeur van een bedrijf, een bedrijf dat diensten levert, ik moet daar leiding aan geven. Die functie houdt niet op als ik de deur achter me sluit of op een bedrijfsfeestje ben. ‘Directeur’ ben ik altijd. Dat is net zo goed mijn beroep als huisarts. Achteraf gezien had ik dat inzicht al wel tijdens de opleiding willen krijgen in plaats van nu.

Leidinggeven is een nieuw vak voor me, een vak dat ik zal moeten leren, want van nature heb ik het niet in me. Ik ben meer een groepsmens, houd ervan een prettige sfeer te creëren. Ik stel grenzen niet zo scherp. Ik heb wel eisen hoor, maar daar gericht op sturen, nee.

■ ONDERMIJNEN

Ik deel ook graag dingen met mensen, vertel wat ik heb meegemaakt, ook over dingen die ik moeilijk vind. Maar als je emotioneel *levelt* met degenen aan wie je leidinggeeft, als je met de ander als gelijke

omgaat, vertroebelt dat de verhouding. Dan is het moeilijk om een volgend moment plotseling afstand te nemen en weer ‘baas’ te zijn. Die rollen moet je niet te veel door elkaar laten lopen. Nabijheid is goed, een zekere afstand houden ook. Ik ben niet ‘one of the guys’, al is dat een rare uitdrukking als het over vrouwen gaat.

Dat besef pas ik nu toe in het werk. Een voorbeeld: wij hebben een assistent-plus, een officemanager *light*, die leidinggeeft aan de andere assistentes. Het gebeurt wel eens dat een van hen naar mij toekomt met de vraag: ik moet het van haar zus doen, maar het kan toch ook wel even zo? Ja, dat kan ook, antwoordde ik dan. Waar ik me totaal niet bewust van was, is dat ik ongemerkt haar positie aan het ondermijnen was. Zoiets zou me nu niet meer overkomen.

■ ONTSLAGRECHT

Wat ik ook besef is dat je als leidingge-

vende soms een keuze moet maken, een pijnlijke keuze misschien, en dan je verlies maar moet nemen. Er zijn situaties waarin je het ene lapmiddel op het andere stapelt, terwijl het eigenlijk gewoon niet meer gaat met iemand. In de cursus riep degene die de workshop gaf een keer uit: ‘Ja maar, dat kán toch niet! Zo iemand moet je ontslāán!’ Dat verraste me wel. Veel huisartsen hebben een enorme hoge coulance voor bepaalde situaties, denk ik, maar je kunt ook slachtoffer worden van je eigen beleid. Zachte heelmeesters maken stinkende wonden. Soms moet je krachtig optreden om te voorkomen dat je praktijk of patiënten eronder lijden.

Ik heb in korte tijd een hoop geleerd over dit nieuwe beroep, maar ik wil er nog meer over weten, over leren. Ik ga nu een cursus ontslagrecht volgen. Ik wil weten wat de kaders zijn waarbinnen je als werkgever handelt en de regie voert. Hoewel ik helemaal niet van plan ben iemand te ontslaan hoor. En ik blijf ook gewoon grapjes maken en op maandag vertellen wat ik in het weekend heb gedaan.” ■

‘Ongemerkt was ik haar positie aan het ondermijnen. Daar was ik me totaal niet bewust van’

Om privacyredenen is de naam Govert gefingeerd. Kijk voor meer informatie over de workshop Grip op leidinggeven van de LHV Academie op www.lhv.nl